

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 495/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. W. (d. K.)	w dniu 21 sierpnia 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 7 700 złotych	

		<p>poprzez wprowadzenie ww. w błąd co do okoliczności powstania szkody komunikacyjnej w pojeździe marki H. o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zakwestionowanie zgłoszonej szkody przez ubezpieczyciela,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami C.-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem C.-19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 1086 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 k.k.</i></p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W czerwcu 2010 roku R. N. posiadał pojazd mechaniczny marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 10 czerwca 2010 roku kierujący ww. pojazdem uczestniczył w kolizji, tj. zderzeniu z samochodem dostawczym, który zajechał drogę pojazdowi	zeznania A. W.	67	

prowadzonemu przez R. N.. W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia motocykla w tym złamania i porysowania owiewek. R. N. otrzymał z powyższego tytułu odszkodowanie wypłacone przez (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.. Po dokonaniu naprawy pojazdu R. N. pozostawił w użytkowanym przez siebie garażu uszkodzone w wyniku kolizji owiewki. W pomieszczeniu tym znajdował się również inny motocykl marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) użytkowany przez M. W.. Mężczyzna chciał dostosować pojazd do jazdy na terenie zabudowanym, jednak motocykl nie posiadał niezbędnych do powyższego części tj. owiewek. R. N. na prośbę M. W. użyczył mu ww. przedmioty, a M. W. zamontował je w swoim pojeździe.

W dniu 10 sierpnia 2020 roku doszło do kolizji pomiędzy motocyklem prowadzonym przez M. W. (H. (...) o numerze rejestracyjnym (...)), a pojazdem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) prowadzonym przez A. F.. Zdarzenie miało miejsce na parkingu znajdującym się w pobliżu garażu, w którym swoje motocykle przechowywali M. W. i R. N.. Kierująca pojazdem marki H. cofając,

nie zauważyła motocykla uderzając w jego lewy bok, jednak zderzenie nie skutkowało uszkodzeniem ww. pojazdu ani jego elementów w zakresie wskazanym przez M. W..

W dniu 21 sierpnia 2010 roku M. W. zadzwonił na infolinię (...) S.A. z siedzibą w W. (zw. dalej również jako (...)). W rozmowie z konsultantem mężczyzna opisał szkody, do której miało dojść pomiędzy motocyklem marki H. (...) prowadzonym przez M. W., a samochodem marki H. prowadzonym przez A. F.. Zgłaszający szkodę niezgodnie z prawdą oświadczył, że w wyniku zderzenia pojazdów uszkodzeniom uległa prawa strona motocykla. M. W. wskazał, że w związku z uszkodzeniem pojazdu łączna wartość szkody wyniosła 7770 zł i wniósł o wypłacenie przez (...) odszkodowania w ww. kwocie. Ubezpieczyciel nie wypłacił jednak odszkodowania uznając, że zgłoszone przez M. W. uszkodzenia nie mogły powstać w opisany przez niego sposób.

M. W. skierował przeciwko (...) powództwo do Sądu Rejonowego w Kielcach powództwo o zapłatę kwoty 7 770 zł, jednak w toku postępowania cofnął je zrzekając się roszczenia. W

dokumentach załączonych do pozwu zawarte zostały zeznania A. F., która oświadczyła, że prowadzony przez nią pojazd, uderzyła w prawą część motocyklu marki H. (...).			
zeznania R. N.	234-235, 335-336		
zeznania A. D. (d. F.)	383		
opinia biegłego z zakresu mechanoskopii	240-250		
dokumentacja przedłożona przez (...) S.A.	17-64		
pismo z (...) S.A. wraz z dokumentacją zdjęciową	75-76		
protokół oględzin akt sprawy VII C 224/12	78		
M. W. urodził się (...) w K.. Posiada wykształcenie wyższe. W trakcie popełnienia zarzuconych mu czyn oskarżony nosił nazwisko K.. M. W. pracuje na stanowisku architekta osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 4000 zł. Jest żonaty. Ma jedno dziecko, które pozostaje na jego utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo. M. W. nie był wcześniej karany.	dane osobopoznawcze, informacja o niekaralności	207, 260	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. W.	Jak w pkt 1.1.1.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia złożone przez M. W., w których twierdził, że uszkodzenia motocykla powstały w okolicznościach podanych przez niego w kontaktach z Ubezpieczycielem	wyjaśnienia oskarżonego	298, 463	
2. Ocena Dowodów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania A. W.	W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na miano wiarygodnych. A. W. nie miała żadnego interesu w zeznawaniu na niekorzyść dla oskarżonego, który był dla	

		niej osobą obcą. Ponadto Sąd zauważył, że zeznania świadka zgodne były z dokumentacją załączoną przez pokrzywdzoną (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W..
zeznania R. N.	W ocenie Sądu zeznania świadka były wiarygodne. Sąd nie dopatrył się żadnych przesłanek do stwierdzenia, że R. N. miałby jakikolwiek interes w fałszywym zeznawaniu na niekorzyść oskarżonego. Ponadto należy pamiętać, że zeznania świadka ograniczałyby się do stwierdzenia, iż sprzedał lub użyczył oskarżonemu owiewki stanowiące wyposażenie motocyklu, na prośbę M. Ś. nie miał natomiast wiedzy na temat samego poinformowania ubezpieczyciela przez oskarżonego o rzekomej szkodzie w pojeździe marki (...), do której miało dojść w następstwie zdarzenia z dnia 10 sierpnia 2010 roku.	
zeznania A. D. (d. F.)	Zeznania świadka były wiarygodne z uwagi na zgodność z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Biegły z zakresu mechanoskopii i badań wypadków drogowych stwierdził, że mogło dojść do kolizji z udziałem pojazdu prowadzonego przez świadka, o którym A. D. poinformowała w	

	złożonych przez siebie zeznaniach.		
opinia biegłego z zakresu mechano-skopii i badań wypadków drogowych	Opinia jest rzetelna, jasna, konsekwentna i wewnętrznie spójna, a wynikające z niej wnioski są jednoznaczne. Biegły w sposób fachowy i wyczerpujący udzielił odpowiedzi na postawione mu pytania.		
Dowody nie-osobowe w postaci dokumentów: D.-tacja przedłożona przez (...) S.A. pismo z (...) S.A. wraz z dokumentacją zdjęciową protokół oględzin akt sprawy VII C 224/12	Brak było podstaw, aby kwestionować autentyczności ani rzetelności żadnego z tych dokumentów. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że zawarte w ich treści informacje zamieszczone zostały przez uprawnione osoby zgodnie z treścią właściwych przepisów.		
informacja z K.	Dokument urzędowy, którego treść nie była kwestionowana przez strony postępowania.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1	wyjaśnienia oskarżonego	W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na miano wiarygodnych, albowiem pozostają one	

w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Nie sposób zgodzić się z M. W., twierdzącym, że nie kupił (lub nie uzyskał nieodpłatnie) owiewek, które wcześniej stanowiły element motocyklu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność R. N. i które ww. mężczyzna przekazał oskarżonemu. Zeznania złożone przez R. N. były konsekwentne. W postępowaniu przygotowawczym świadek zeznał, że zgodził się na przekazanie oskarżonemu ww. przedmiotów, a następnie M. W. zamontował je w stanowiącym jego własność motocyklu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). R. N. zeznając na rozprawie potwierdził ww. zeznania.

Spostrzeżenia ww. świadka potwierdził biegły z zakresu mechanoskopii i badań wypadków drogowych, Centrum Laboratorium Kryminalistycznego Policji, P. S.. Wnioski wynikające z opinii sporządzonej przez ww. biegłego były jednoznaczne. Biegły stwierdził, że uszkodzenia motocykla stanowiącego jego własność nie powstały w okolicznościach przedstawionych w szkodzie nr (...) zgłoszonej do (...) przez M. W.. Biegły stwierdził także,

że po dokonaniu analizy porównawczej motocykli stanowiących własność R. N. i M. W. stwierdzono tożsamość uszkodzeń w obydwu pojazdach. Z powyższego wynika, że po zgłoszeniu szkody będącej następstwem kolizji z udziałem pierwszego z ww. pojazdów uszkodzone i nienaprawione elementy motocykla zostały przełożone do pojazdu stanowiącego własność oskarżonego, który zgłosił ubezpieczycielowi tj. (...), że zostały one uszkodzone w wyniku kolizji opisanej w dokonanym przez oskarżonego zgłoszeniu szkody, które miało miejsce w dniu 21 sierpnia 2010 roku. Biegły wskazał również, że w dniu 10 sierpnia 2010 roku mogło dojść do kolizji pomiędzy stanowiącym jego własność motocyklem, a samochodem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Uderzenie motocykla przez samochód skutkujące upadkiem pierwszego z ww. pojazdów nie wymagało dużych sił, a tym samym mogło nie pozostawić śladu na lewym boku motocykla. Oznacza to, że zeznania A. F. dotyczące zaistnienia ww. kolizji zasługiwały na przymiot wiarygodności, jednak w jej wyniku nie doszło do uszkodzeń motocykla stanowiącego własność M.

W. wskazanych przez niego w zgłoszeniu szkody.

Jak wynika z powyższego brak jest podstaw do uznania wyjaśnień złożonych przez M. W. za wiarygodne. Oskarżony twierdził wprawdzie, że zgłosił sprawę Rzecznikowi Praw Konsumentów i otrzymał odpowiedź, z której wynikało, że powinien otrzymać odszkodowanie którego żądał od (...). Niemniej jednak ww. twierdzenie było gołosłowne. Oskarżony nie załączył żadnych dowodów potwierdzających jego słuszność.

Nie sposób zatem zgodzić się z użytym przez M. W. stwierdzeniem, że powyższe zachowanie tj. zgłoszenie sprawy Rzecznikowi Praw Konsumentów świadczy o tym, że oskarżony nie popełnił czynu zabronionego.

Dodać należy, że wbrew twierdzeniu oskarżonego sprawa będąca przedmiotem niniejszego postępowania nie dotyczy oszustwa ubezpieczeniowego (art. 298 § 1 k.k.), które w odróżnieniu od występku z art. 286 § 1 k.k. polega na spowodowaniu wydarzenia, stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia. W niniejszym postępowaniu

		Sąd, mając na uwadze m. in. wnioski wynikające z opinii biegłego, nie kwestionuje, że kolizja, którą w zgłoszeniu szkody opisał oskarżony rzeczywiście nastąpiła. Niemniej jednak brak jest podstaw do stwierdzenia, że w wyniku ww. zdarzenia doszło do uszkodzeń pojazdu opisanego przez M. W. w szkodzie zgłaszanej ubezpieczycielowi.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	M. W.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
M. W. został oskarżony o to, że w dniu 21 sierpnia 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 7 700 złotych poprzez wprowadzenie ww. w błąd co do okoliczności powstania szkody komunikacyjnej w			

pojeździe marki H. o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zakwestionowanie zgłoszonej szkody przez ubezpieczyciela,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Jak stwierdzono w literaturze przedmiotu, wprowadzenie w błąd polega na tym, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd może być słowo, pismo, fałszywe narzędzie i urządzenie. Do przypisania oszustwa nie jest potrzebne użycie szczególnego podstępu, lecz wystarczy każde działanie mogące wprowadzić poszkodowanego w błąd. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć tzw.

istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę decyzji rozporządzenia mieniem (M. Szwarczyk [w:] T. Bojarski [red.] Kodeks karny. Komentarz, LEX 2016).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Oskarżony dokonując telefonicznego zgłoszenia szkody z OC sprawcy kolizji, w której uczestniczył użytkowany w dniu zdarzenia motocykl wprowadził ubezpieczyciela tj. (...) S.A. z siedzibą w W. usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7770 zł poprzez wprowadzenie ww. spółki w błąd co do szkody komunikacyjnej w pojeździe, który prowadził (motocykl marki H. o nr rej. (...)), mającej nastąpić wskutek kolizji, do której doszło w dniu 10 sierpnia 2010 roku. Oskarżony nie osiągnął towarzyszącego mu celu, ponieważ pracownicy (...) w toku postępowania likwidacyjnego ustalili, że powstałe w ww. pojeździe uszkodzenia nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez zgłaszającego.

Wskazać należy, że dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd kierował się przede wszystkim opinią sporządzoną w toku postępowania przygotowawczego, a nie opinią sporządzoną w toku postępowania cywilnego czy opinią przygotowaną na potrzeby postępowania likwidacyjnego. Biegły z zakresu mechanoskopii i wypadków drogowych stwierdził, że uszkodzone rzekomo wskutek zdarzenia opisanego przez oskarżonego elementy motocykla marki H. stanowiły element innego pojazdu tej samej marki uczestniczącego w kolizji mającej miejsce dwa miesiące wcześniej. Użytkownik ww. pojazdu, R. N. wymontował z niego powyższe przedmioty i na prośbę oskarżony przekazał mu je, a następnie oskarżony zamontował je w pojeździe stanowiącym jego własność. Ww. mężczyźni znali się. Biegły jednocześnie nie wykluczył, że w miejscu i czasie wskazanym przez oskarżonego mogło dojść do kolizji motocykla z samochodem stanowiącym własność A. F., niemniej jednak z pewnością uszkodzenia opisane przez oskarżonego nie mogły być skutkiem ww. zdarzenia.

Z uwagi na powyższe zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. Stosownie bowiem do treści art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie ten, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona ww. czynu. Oskarżony podjął działania zmierzające do uzyskania odszkodowania w kwocie 7 770 zł, które ubezpieczyciel sprawcy kolizji miał wypłacić z uwagi na zaistniałe wskutek kolizji uszkodzenia pojazdu stanowiącego własność M. W.. Oskarżony podjął czynności mające służyć osiągnięciu ww. celu opisując przebieg kolizji. Kiedy ubezpieczyciel, odmówił wypłaty ww. odszkodowania oskarżony skierował przeciwko ww. Spółce powództwo do Sądu, dołączając do pozwu zeznania A. F., która wskazała, że była sprawczynią kolizji. W ww. postępowaniu dołączono dowód z opinii biegłego, który wykluczył, iż część uszkodzeń mogła powstać w okolicznościach wskazanych przez oskarżonego. Wówczas oskarżony cofnął

powództwo ze
zrzeczeniem się
roszczenia. W oparciu
o zgromadzony materiał
dowodowy należy
stwierdzić, że oskarżony
zmierzał do
doprowadzenia (...) do
niekorzystnego
rozporządzenia mieniem
w kwocie 7 770
zł. Ubezpieczyciel nie
wyplacił oskarżonemu
odszkodowania, jednak
nastąpiło to wskutek
okoliczności niezależnych
od oskarżonego, tj.
przeprowadzenia
postępowania
likwidacyjnego, które
wykazało, że informacja
o uszkodzeniach
prowadzonego przez niego
pojazdu nie była
prawdziwa. Tym samym
próbował on wprowadzić
w błąd spółkę (...) co
do zaistnienia zdarzenia,
które nie miało miejsca.
M. W. działał w
celu osiągnięcia korzyści
majątkowej. W sytuacji,
w której ubezpieczyciel
ustaliłby, że uszkodzenia
stanowiącego własność
oskarżonego motocykla
nastąpiły w opisany
przez niego sposób,
oskarżonemu wypłacone
zostałoby odszkodowanie
w kwocie 7 770 zł.
Oznacza to, że oskarżony
podjął czynności mogące
doprowadzić (...) S.A.
z siedzibą w W. do
niekorzystnego rozporządzenia
mieniem w ww. kwocie, a
zamierzonego celu nie
osiągnął z uwagi na

postawę pracowników pokrzywdzonej Spółki. Nie ulega również wątpliwości, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W tym miejscu wyjaśnić również należy, iż dla uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przez Sąd nie miało znaczenia, iż oskarżony wycofał pozew

w postępowaniu cywilnym. Oskarżony przedstawił motywy swojej decyzji. Podkreślić jednak należy, że w niniejszej sprawie Sąd kierował się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie o sygn. akt III K 495/18, w tym wnioskami opinii sporządzonej w niniejszej sprawie oraz zeznaniami świadków.

Z powyższych względów należy uznać, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Mając jednak na uwadze datę popełnienia czynu, tj. 21 sierpnia 2010 roku Sąd uznał, że czyn ten należało zakwalifikować jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. **w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w ustawę z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach**

<p>do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami C.-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem C.-19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 1086 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., albowiem przepisy obowiązujące przed wejściem w życie ww. nowelizacji były korzystniejsze dla oskarżonego w zakresie zastosowania przepisu art. 37a k.k.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. Kary, Środki Karne, P., Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. W.	I	I	<p>Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k.</p> <p>W ocenie Sądu stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu są znaczne. M. W. dopuścił się czynu, który może zostać popełniony jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym.</p> <p>Oskarżony próbował wprowadzić w błąd pokrzywdzoną (...) S.A. z siedzibą w W. co do okoliczności powstania szkody komunikacyjnej w pojeździe marki H. o</p>

nr rej. (...) w celu uzyskania odszkodowania. Powyższego celu nie udało mu się osiągnąć z uwagi na postawę pracowników pokrzywdzonej Spółki.

Sąd wziął pod uwagę również okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego Oskarżony nie był wcześniej karany.

Brak jest również podstaw do stwierdzenia, by wyłączając czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania, zachowywał się w jakikolwiek sposób, sprzeczny z obowiązującymi normami moralnymi i społecznymi. Dlatego też popełnienie czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania uznać należy za incydent.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności przewidzianej za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. stanowiłoby dla M. W. nie byłoby zasadne. Z powyższych względów na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom

dotkniętym skutkami C.-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem C.-19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

W ocenie Sądu kara ta powinna spełnić cele prewencji szczególnej względem oskarżonego. Zachowanie oskarżonego stanowiło bowiem naruszenie przepisów prawa, a tym samym nie mogło ono zasługiwać na akceptację ze strony organów wymiaru sprawiedliwości.

Ustalając dzienną stawkę grzywny Sąd miał na uwadze treść art. 33 § 3 k.k., która stanowi iż w ww. wypadku uwzględnia się dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Stawka dzienna nie może być niższa niż 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych.

Oskarżony M. W. osiąga miesięczny dochód w kwocie 4000 złotych, a na jego utrzymaniu pozostaje żona oraz dziecko.

			<p>Z powyższych względów wymierzona oskarżonemu kara grzywna z pewnością stanowić będzie dla niego wystarczającą dolegliwość. Brak jest też podstaw do stwierdzenia, że uiszczenie ww. kary byłoby połączone z nadmiernym uszczerbkiem dla utrzymania M. W. lub osób najbliższych.</p> <p>Z powyższych względów Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.</p>
5. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 336,82 (dwóch tysięcy trzystu trzydziestu sześciu i 82/100) złotych, w tym opłatę w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych. Sąd miał na uwadze, że M. W. jest osobą osiągającą regularne dochody, dlatego brak jest podstaw do obciążania podatników kosztami postępowania wywołanymi jego bezprawnym i zawinionym zachowaniem.</p>	
7. Podpis		